

og større manøvrerum, hvis tiderne skulle blive dårlige.

Selv om vi ikke er med i euroen, har vi forpligtet os på at føre en økonomisk politik, som de andre lande gør. Vi har i dag en situation, hvor vi har udsigt til at få overskud på de offentlige finanser i disse år i størrelsesordenen 25 mia. kr. Det er størrelsesordenen.

Vi har, hvis vi skal holde os strikt til reglerne i traktaten, mulighed for at have et underskud, uden at nogen løfter et øjenbryn, i størrelsesordenen 3 pct. af vores bruttonationalprodukt. Det vil sige, at vi er i en situation nu, hvor vi har et manøvrerum, hvis vi skulle få en lavkonjunktur, hvilket jeg ikke tror, vi gør, i størrelsesordenen i hvert fald 5 pct. af bruttonationalproduktet – i hvert fald.

Så meget har vi aldrig nogen sinde haft brug for at have at føre konjunkturpolitik med. Det var ikke engang den størrelsesorden, regeringen brugte i 1993, da vi tilrettelagde kickstarten af dansk økonomi. Vi har slet ikke bevæget os i de størrelsesordener, så uanset om vi er med i euroen eller ej, kan der ikke være nogen tvivl om set med regeringens øjne, at den økonomiske politik og de målsætninger, vi arbejder efter, giver os den største frihedsgrad, og jeg siger, uanset om vi er med i euroen eller ej, for det er en politik, der er knyttet helt stringent til det at have en fastkurspolitik, hvor vi med en fastkurspolitik siger til omverdenen og til borgerne i Danmark, at regeringen ikke ønsker at bidrage til at udhule de værdier, vi har i Danmark.

Det er det, der sker, hvis man devaluerer, og derfor vil jeg godt sige til hr. Ole M. Nielsen, der spørger, om det ikke er en fordel at have en skrue at skrue på, for vi ved jo aldrig, hvad der kan ske: Nej, det er absolut ikke en fordel at have en skrue at skrue på, for i det øjeblik man gør sig de overvejelser, har man også opgivet at føre en politik, som trækker den rigtige vej. Så det er ikke en fordel at bruge devalueringen.

Der er ingen steder i verden, at devaluering som instrument har ført til nogen varige løsninger. En devaluering af en valuta forhindrer ikke, at en regering, et parlamentsflertal, vil være nødt til at foretage sig en lang række andre ting, som kan opleves som ubehagelige. I hvert fald er der ikke nogen steder i verden, hvor man kan se, at det har ført til nogen lykke, og det har ikke ført til det i Danmark.

Derfor mener jeg i virkeligheden, at det er lidt vanskeligt at diskutere, om der er fordele

og ulemper forbundet med at være med i euroen. Det er jo en afvejning af, hvad man mener er den rigtige retning, og hvad der er til fordel for Danmark, og hvad der er i Danmarks interesse.

Til allersidst vil jeg understrege, at de beslutningsprocedurer, fælles forpligtelser osv., der ligger i EU, er Danmark jo på mange måder knyttet op på allerede. Det er vi også med baggrund i, at vi har ønsket at fastholde fastkurspolitikken og forpligtet os til at følge de samme økonomiske spilleregler eller principper, som de andre lande har. Og som fru Elisabeth Arnold sagde, så har vi jo kunnet gøre det i Danmark uden at skulle bruge en diskussion om ØMU eller ej på grund af vores forbehold, og det er selvfølgelig interessant, at vi har kunnet gennemføre det uden den type diskussioner.

Men vi er nu startet på en ny runde. Jeg håber, der bliver en frugtbar debat i de kommende år.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så begynder vi anden omgang. Hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak, i hvert fald for Dansk Folkepartis vedkommende, for den debat, vi har haft her i eftermiddag. Jeg synes, at debatten afslører, at det faktisk var rigtigt af os at tage imod statsministerens invitation under en onsdagsspørgetid til at få en debat om Danmarks forhold til euroen og en eventuelt kommende folkeafstemning.

Det har været en god debat, synes jeg, på mange måder, men desværre uden det, som vi jo kunne efterlyse, nemlig nogle mere klare konklusioner. Men det, der står klart efter debatten, er alligevel, at der jo ikke er nogen som helst tvivl levnet tilbage om regeringens strategi. Det er svært at få regeringen til at sige det direkte, men for dem, der har overværet debatten, må det i hvert fald stå klart, at regeringen gør, hvad den kan, for at skabe grundlaget for at kunne få fjernet det danske forbehold.

Al retorik, vi har hørt her i dag fra regerings side, også regeringsrepræsentanternes side, går ud på at få forklaret omkostningerne for Danmark ved at bevare kronen og ved ikke at ville deltage i euroen.

Der er en grund til, så vidt vi kan vurdere, at regeringen ikke lægger sig fast på en dato, og det er selvsagt, at hvis man har fornemmelsen på det tidspunkt, hvor man eventuelt ville nå